

Miran Jarc / Iz nežnega pobočja rasto

Iz nežnega pobočja rasto
v mladoletno sinje nebo
tri bele veje . . .
Belina! Kako slepi oči!
Sinjina! Kristalno daljno zvení!
Zastrem pogled si s sanjami.

Nebo in breg in tenko drevó:
med zimo in vesno kot čudež rastó . . .
Med slutnjo in gledanjem zvonka se misel
trese kot solnčni pramen
in se v vesoljstvo razprší . . .

V milijonih draguljev drobnó se
odsvit njen iskri . . .

* * *

Ferdo Kozak / Sem žejen . . .

Sem žejen, potnik, srečanj, ki jih sen rodi,
besed cvetočih —
v ljubezni dan oblakov potujočih —;
obrazov žejen sem, ki ne bero jih le oči,
so večni znanci, glas, ki v tajnih strunah spi.
Razlilo bi srce se v vrelce vročih melodij,
kot sneg na toplih tleh se v sok stopi,
pa proži le odmev samotne bolečine,
ki tiho orje polje mlade radosti.

O, žejen sem — zaradi solnca — ne temin.
Kot vodni cvet, ki iz srca obraza blesk si pije,
da tih in plameneč nad temnimi gladinami zasije.
Noči mu rosa vere moč oživlja,
vsak dan zamišljeno kipeči kelih najde,
ki vanj skrivnost svoj večni lek odliva
in ga studencev le najvišjih slast zaliva.